

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci žalobce: **Jan Cibulka**, bydlištěm [REDACTED] proti žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, se sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí představenstva Dopravního podniku hl. m. Prahy, akciová společnost, ze dne 14. ledna 2016, č. j. PP/08/2016,

takto:

I. Rozhodnutí představenstva žalovaného ze dne 14. ledna 2016, čj. PP/08/2016, a rozhodnutí žalovaného ze dne 2. prosince 2015, čj. 20158/186c/900200, v části, kde žádost žadatele ze dne 23. 9. 2015 odmítlo, se ruší, a žalovanému se nařizuje, aby žalobci poskytl informace uvedené v jeho žádosti jako „*poskytnutí vzdáleného přístupu k aktuálním strojově čitelným informacím o poloze tramvají (systém DORIS) a autobusů (systém AUDIS), a to včetně dokumentace (metadat) těchto datových rozhraní*“, a to ve lhůtě tří (3) měsíců od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 3 000,- Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

[1] Žalobce žalobou napadl shora uvedené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí; ve správním řízení bylo pravomocně odmítnuto poskytnutí informací podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o informacích*“), a to v části žádosti žalobce ze dne 23. 9. 2015 uvedené ve výroku rozsudku (ve zbytku bylo žádosti vyhověno a informace byla poskytnuta).

[2] Žalobce s důvodem odmítnutí nesouhlasí, neboť požadované informace nepovažuje za pokyn či personální předpis, jak má na mysli příslušné zákonné ustanovení. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, čj. 1 As 105/2010-73, který tuto definici zpřesnil, požadované informace jí nevyhovují (informace o poloze vozidel mají dopad navenek, popisují pohyb vozidel ve veřejném prostoru, a dotýkají se jak cestujících, tak i dalších prostředků, které s dopravním prostředkem sdílí prostor, rovněž pak vypovídají o kvalitě a spolehlivosti provozování veřejné služby). Poukaz žalovaného na ust. § 8a zákona o informacích nepovažuje také za případný, neboť se nedožadoval poskytnutí grafikonů, či rozpisu řidičů, čímž povinný subjekt jeho žádost rozšiřuje, jakoby se mělo jednat o přístup k řídicím systémům žalovaného, čehož se však žalobce nedomáhal. Požadoval poskytnutí informací o poloze vozidel, které žalovaný přijímá většinou prostřednictvím rádiové sítě TETRA a jde pouze o identifikaci vozidla a zastávky, na které se vozidlo v dané chvíli nachází. Tyto informace žalovaný následně archivuje v databázových souborech MDB, které má žalobce k dispozici, část takového záznamu přiložil k podané žalobě (pohyb tramvají v červenci 2012).

[3] Žalobce dále uvedl, že žalovaný sám publikuje informace o poloze jednoho ze servisních vozidel (tzv. mazací tramvaje) na webových stránkách, informace o aktuální poloze vozidel poskytuje i brněnský dopravní podnik na webové stránce.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, přičemž odkázal na důvody, které jsou obsaženy v odůvodnění správních aktů, a dále uváděl, že informace navenek jsou zveřejňovány v podobě jízdních řádů, přístupných i po internetu, řídicí systémy Doris a Audis byly budovány jako autonomní dispečerské systémy sloužící interním potřebám dopravce, při jejich vytváření nebylo uvažováno, že by byla online data poskytována mimo žalovaného. Data pro řídicí systémy jsou vytvářena a skládána z grafikonů, služeb řidičů, vozového parku a jsou jako celek zpracovávána do výstupů, tyto výstupy jsou ukládány do databází jako celek a nejsou dále poskytována ani selektována. Výstupy obsahují osobní údaje zaměstnanců a údaje o směnách řidičů. Offline data, která byla žalobci poskytnuta, byla ručně upravena a selektována, poskytování selektovaných dat systém Doris a Audis v současné době neumožňuje. K požadavku na poskytnutí dokumentace (metadat) datových rozhraní žalovaný uvedl, že jsou i autorským dílem podle ust. § 2 odst. 2 autorského zákona, počítačové programy Doris a Audis byly vytvářeny jako původní na objednávku žalované. Data ohledně tzv. mazací tramvaje neposkytuje žalovaný, ale jiný subjekt.

[5] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žádost byla odmítnuta z důvodu obsahu informací systému Audis a Doris, kde jsou informace jen týkající se vnitřní organizace povinného subjektu (systémy obsahují pracovní postupy a konkretizaci úkolů závazné pouze pro řidiče tramvají a autobusů). Je poukázáno na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 11. 2011, čj. 11 Ca 337/2008-50, kdy bylo shledáno, že evidenční systém spisové služby představuje informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům. Systém Audis a Doris představují strategický nástroj vzájemné komunikace mezi odborem řízení provozu a jednotlivými řidiči, systém Doris slouží ke sledování provozu tramvají v Praze, je propojen s vybavením dispečinku pro radiofonní komunikaci s řidiči, na provozním dispečinku tramvají ve vozovkách a na střídacích bodech mají dispečeré možnost v reálném čase sledovat polohu všech vozů v síti, stejně jako odchylky od jízdního řádu. Dopravní řídicí systém Audis slouží ke sledování autobusů, ke zjišťování polohy využívá systému GPS, sleduje a vyhodnocuje polohu autobusu v reálném čase, kontroluje dodržování jízdního řádu, oznamuje dispečerovi jízdu mimo stanovenou trasu, zobrazuje polohu vozu do mapy, zajišťuje oboustrannou datovou komunikaci mezi vozidlem a dispečerem, umožňuje zasílání příkazů do autobusů prostřednictvím SDS zpráv, zajišťuje komunikaci a řízení pro ostatní zařízení a technologie, zajišťuje distribuci přesného času a jeho sledování pro všechny technologie včetně autobusů.

[6] V odůvodnění je dále poukázáno na ust. § 8a zákona o informacích, podle něhož je postupováno, neboť strategické systémy interního řízení (Audis a Doris) obsahují osobní údaje zaměstnanců (jméno, příjmení, služební číslo), vzhledem k tomu, že žalovaný nemá od nich souhlas s předáním jiné osobě, je dán důvod pro odmítnutí informace. Jsou zde data o jízdních rádech, o směnách řidičů, z nichž je možné určit, kde a kdy řidič směnu skončí včetně linek, u kterých se provádí střídání řidičů na přestávky. Žalovaný má kromě bezpečnostních otázek obavy i ze zneužití těchto informací cestujícími (narušení soukromí a v některých případech i bezpečnosti řidičů). Nelze vyhovět poskytnutí informací v omezeném rozsahu bez zneužitelných údajů (např. osobní údaje zaměstnanců), neboť data se generují na základě vytvořených grafikonů a směn řidičů do předem stanovených šablon, poskytovat požadovaná data bez časů přestávek a střídání řidičů a osobních údajů není možné, vyžadovalo by to ruční zásah do každého listu vozového jízdního řádu. Ve všední den je v provozu asi 460 tramvajových vlaků a pro každý tento vlak je zpracován vozový jízdni řád v rozsahu 1 – 4 stránky, vzhledem k velmi častým změnám je pro zachování aktuálnosti nutná každodenní aktualizace. Není tak v personálních silách dopravního úseku tento objem dat při každé změně generovat a upravovat.

[7] V odůvodnění je dále uvedeno, že informace dotýkající se činnosti povinného subjektu navenek jsou náležitě zveřejňovány v zastávkových jízdních rádech, linkových jízdních rádech a ve vyhledávací spojení.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] V posuzované věci je nutné nejprve upozornit, že důvody uvedené ve vyjádření k žalobě jsou poněkud odlišné od těch, které jsou uvedeny v odůvodnění rozhodnutí (jsou širší). V této souvislosti je nutné uvést, že soud v daném případě přezkoumává především ty důvody, které jsou uvedeny ve správních aktech, neboť to je předmět příslušného soudního řízení. Nicméně s ohledem na skutečnost, že v žalobách podle zákona o informacích soud zároveň má pravomoc nařizovat příslušné informace poskytnout, soud se vyjádří i k důvodům, které žalovaný uváděl až ve vyjádření k žalobě, aby mohl posoudit, zda poskytnutí požadovaných informací není v rozporu se zákonem o informacích.

[10] Podle ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona o informacích: *„Povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud: (a) se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, ...“*.

[11] Podle ust. § 8a zákona o informacích: *„Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“*

[12] Podle ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích: *„Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“*

[13] V posuzovaném případě nelze souhlasit s žalovaným, že by požadované údaje byly informacemi, které by se vztahovaly výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, neboť nic takového žalobce ve své žádosti nepožadoval. Definici tohoto pojmu již judikatura i komentářová literatura zná a požadovaná informace zcela zjevně tuto

definici nenaplnuje (srov. např. vymezení pokynu a personálního předpisu v komentáři k ust. § 11 odst. 1 písm. a) – „zákon sice formulačně vnitřní pokyny a personální předpisy rozlišuje, nicméně hranice mezi těmito interními akty není terminologicky ostrá (pojem „pokyn“ bývá v právních předpisech i v teorii užíván jak pro řídicí akty konkrétní, tak obecné). Pro vzájemné odlišení těchto aktů však lze vycházet z míry obecnosti – vnitřními pokyny chápeme akty individuální, řešící určitou situaci ad hoc (konkrétní příkaz pracovníkovi povinného subjektu ve vazbě na určitou individualizovanou záležitost), personálními předpisy pak akty obecné. Jejich společným znakem je, že nejde o právní předpisy (ve formálním slova smyslu), a dále jejich interní povaha, která se projevuje především v osobě vydavatele a adresáta(ů). Vydavatelem může být buď sám povinný subjekt, nebo jiný subjekt, který je organizačně nadřazen povinnému subjektu a z tohoto titulu může usměrňovat jeho činnost vydáváním pro povinný subjekt závazných aktů, např. Ministerstvo financí, resp. Generální finanční ředitelství ve vztahu k územním finančním orgánům (srov. závěry rozsudku NSS č. j. 1 As 105/2010-73). Adresátem je samotný povinný subjekt, resp. osoby a subjekty (útvary) jemu podřízené, nikoli osoby stojící vně povinného subjektu – citováno podle Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016). O žádnou takovou požadovanou informaci zde nejde – žalobce nepožadoval žádný pokyn, ani personální předpis, požadoval informaci týkající se pohybu vozidla v reálném čase. Odkaz na rozsudek zdejšího soudu, který hodnotil elektronický evidenční systém spisové služby, je tak zcela nepřipadný, neboť v tomto případě nešlo ani o žádný vnitřní předpis, jako v namítaném rozsudku. Soud pouze uvádí, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí ani nikde konkrétně nezmiňuje, proč a z jakého důvodu by měl být tento rozsudek zdejšího soudu aplikován, omezuje se pouze na obecnou informaci, že se jedná o značně obdobnou situaci.

[14] Podle názoru soudu tak nemá velký smysl ani rozebírat, zda taková informace působí navenek či nikoliv, jak uváděl žalobce v žalobě (zjevně inspirovan právní větou rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 1. 2013, čj. 10 A 251/2011-38). Pokud se pojmově nejedná o pokyn či personální předpis, je zbytečné hodnotit, zda působí navenek či nikoliv, neboť takové účinky a kvalitu požadovaná informace nemá.

[15] Nelze v daném případě ani aplikovat ust. § 8a zákona o informacích. Žalobce se nedomáhal žádných osobních informací, v tomto směru jeho žádost významově posunul žalovaný v odůvodnění rozhodnutí – žalobce nepožadoval další identifikaci (např. jméno a příjmení řidiče), aby z ní mohl vysledovat, kde se konkrétní řidič pohybuje, jak čerpá přestávky a jak se střídá. Nic takového nepožadoval – jeho žádost se nevztahovala k osobě (řidiči), ale k vozidlu. Pokud se vozidlo pohybuje na veřejných komunikacích nebo dráze, nelze vůbec hovořit o tom, že by informace, kde se vozidlo pohybuje, mohla nějak shromažďovat jakýkoliv osobnostní prvek.

[16] Soud pak dále hodnotil důvod žalovaného, že nemůže informaci poskytnout, neboť příslušné systémy pracují se všemi informacemi, které tak nelze bez dalšího oddělit, a musel by tak v rámci příslušného systému žalobci předat všechny informace. S tímto hodnocením podané žádosti však rovněž nelze souhlasit. V této souvislosti soud odkazuje na obdobnou situaci, kterou hodnotil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. srpna 2016, čj. 4 As 96/2016 – 36, kde uzavřel situaci právní větou: „I. Pokud může správní orgán poskytnout část informací vyplývajících z podnětů, nelze žádost o informace odmítnout jako celek s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím (vytváření nových informací). II. Ustanovení § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze použít v situaci, kdy správní orgán disponuje požadovanými informacemi, ale má je k dispozici v jiné formě, než požaduje žadatel. Shromáždění požadovaných údajů nepředstavuje vytváření nových informací.“

[17] Podobná situace nastává i v posuzovaném případě. Je pravda, že žalobce požadoval informace z konkrétních vnitřních systémů žalovaného, které přímo vymezil (systém Doris a Audis), z těchto řídicích systémů však nepožadoval všechny informace (tedy i např. osobní údaje

o konkrétním řidiči), ale pouze informace o poloze tramvají a autobusů včetně metadat datových rozhraní. Pokud žalovaný těmito informacemi disponuje, nemůže jejich poskytnutí odmítnout pouze pro ten důvod, že je nemůže oddělit od informací jiných. Takovou situaci přímo řešilo shora zmíněné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tento právní názor lze uvést i v tomto rozsudku (byť v nyní posuzovaném případě žalovaný neargumentoval ust. § 2 odst. 4 zákona o informacích, podstata jeho právního názoru je však obdobná): „[21] Důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. není v posuzované věci ani skutečnost, že žalovaný neměl požadované informace v dané formě. Podstatné totiž je, že stěžovatel požadované informace měl k dispozici, byť v jiné, než žalobcem požadované formě. Sbromáždění žalobcem požadovaných údajů proto nepředstavuje vytváření nových informací podle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. Stěžovatelem namítaná pracnost a časová náročnost zpracování již existujících informací do formy požadované žalobcem (potřeba projít cca 400 spisů a zjišťit obsah podnětů) na tomto závěru nic nemění, neboť představuje ve své podstatě pouze administrativní a intelektuálně nenáročnou práci s již existujícími informacemi, které má stěžovatel k dispozici. Charakter žalobcem požadovaných informací je totiž takový, že k jejich zpracování není nutné použít složité analytické postupy, intelektuálně náročné myšlenkové postupy nebo výkladové metody. Stěžovatelem zdůrazňovaná náročnost zpracování a poskytnutí požadovaných informací tak je relevantní pouze z pohledu možného požadování úbrady nákladů souvisejících s poskytnutím informace (§ 17 zákona č. 106/1999 Sb.), přičemž z podání účastníků je patrné, že si jsou tohoto aspektu vědomi. Nejvyšší správní soud se proto plně ztotožňuje s logickým, řádně a přehledně odůvodněným a o relevantní odbornou literaturu a judikaturu opřeným závěrem krajského soudu, že v posuzované věci se jedná pouze o mechanické sbromáždění údajů, u něhož nedochází k výraznější intelektuální činnosti, a nelze tedy na poskytnutí požadovaných informací hledět jako na vytvoření nové informace. [22] Výše uvedené závěry plně korespondují se závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl v již zmíněném rozsudku ze dne 9. 2. 2012, sp. zn. 1 As 141/2011, na který poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud totiž v tomto rozsudku mimo jiné vyslovil, že „je dále nutno nalézt vhodné rozhraní mezi situacemi, v nichž půjde toliko o vyhledání a uspořádání již existujících informací do podoby, v níž je možné je žadateli předat, a situacemi, v nichž by sestavení požadovaných informací již představovalo „vytvoření nové informace“. Dále konstatoval, že je přitom zřejmé, že nalézt nějaké exaktní obecné kritérium nelze, vždy bude záležet na konkrétních okolnostech dané věci. Lze se však pokusit alespoň o stanovení určitých bližších vodítek pro povinné subjekty. Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí na jedné straně příklady žádosti o prosté „výtahy z databází či části dokumentů“ (jejichž poskytnutí nemůže být s poukazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím odříkáno), na druhé straně žádosti „o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání“ (jejichž zpracování by již představovalo „vytváření nových informací“). Výše citovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/98/ES abstraktněji rozlišuje mezi situacemi, kdy výtahy z existujících dokumentů představují „pouze jednoduchou operaci“, a případy, kdy představují „nepřiměřené úsilí“. Jako křížené kritérium se tedy nabízí rozlišování mezi případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „zdrojových“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. K obdobným závěrům dospěli také autoři komentáře k zákonu o svobodném přístupu k informacím (Furek, A. - Rothanzl, L.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 2010, Praha: Linde, str. 60-61), podle nichž rozlišení obou kategorií „má být hledáno v míře „intelektuální náročnosti“ činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a sbromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracování nad rámec prostého „vtělení“ do odpovědi na žádost.“ Nutno však zároveň zdůraznit, že při rozlišování situací, kdy se ještě jedná o vyhledání (sbromáždění) požadovaných informací a jejich uzpůsobení pro poskytnutí žadateli, a kdy již půjde o vytvoření nové informace, nelze vycházet toliko z pracnosti, či doby, která by byla potřebná pro přípravu odpovědi na žádost (sbromáždění informací). Tyto faktory zákon zohledňuje institutem mimořádně rozsáhlého vyhledání informací (§ 17 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Povinný subjekt pak není oprávněn bez dalšího odmítnout požadované informace poskytnout, může však po žadateli o informace chtít úbradu za takové mimořádně rozsáhlé vyhledání.“

[18] V nyní posuzované věci je tak zřejmé, že požadovanou informaci žalovaný má k dispozici (jak plyne i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaný popisuje funkčnost obou systémů). Pokud takovou informaci má v jiné formě, resp. jí disponuje spolu s dalšími jinými informacemi, které nebyly předmětem žádosti, pak je musí oddělit a poskytnout. Argumentace žalovaného ohledně nutnosti ručního zásahu do těchto údajů (a tím reálně nepředstavitelného objemu podle názoru soudu zbytečné práce), tak nemůže obstát – požadované informace, pokud jsou ve formě shromažďované informace v řídicím systému, je technicky možné oddělit a tím tedy poskytnout. Pochopitelně, vzhledem k tomu, o jaké objemy dat se jedná a o skutečnost, že žalobce požadoval přístup k těmto datům do budoucna, je ruční provádění této činnosti naprosto nevhodné a nesmyslné. Na druhou stranu je však možné softwarové řešení, které tyto informace oddělí a poskytne je tak. Odmítnutí takového řešení nelze zdůvodňovat tím, že by úprava řídicích systémů znamenala pro povinný subjekt nepřiměřenou zátěž – tímto argumentem by mohla být odmítnuta jakákoliv žádost o poskytnutí informací. Určitou zátěž taková úprava jistě bude představovat, to však není důvod pro odmítnutí poskytnutí informace, ale např. pro postup (zmíněný i ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu) podle ust. § 17 zákona o informacích (když za současného právního stavu lze požadovat tuto úhradu pouze za v zákoně uvedené náklady).

[19] Rovněž nelze souhlasit s argumentací žalovaného, kterou provedl až ve vyjádření k žalobě, že by takové informace byly součástí autorského díla – požadovaná informace žádné autorské dílo nepředstavuje, a žalobce nepožaduje všechny výstupy z příslušného řídicího systému (tedy poskytnutí autorského díla), ale informace, s kterou autorské dílo pracuje, ale sama o sobě být předmětem ochrany autorského práva nemůže (ust. § 14a odst. 1 zákona o informacích).

[20] Závěrem soud uvádí, že požadované informace jsou jinými dopravci zcela běžně poskytovány, je tak patrné, že jejich poskytnutí i třetím subjektům technicky možné je (srov. žalobcem uváděný brněnský dopravní podnik, nebo např. běžné informační systémy a jejich webové a mobilní aplikace železničních a autobusových dopravců či třetích subjektů).

[21] V posuzované věci tak soud dospěl k závěru, že důvody pro odmítnutí informace na straně žalovaného jako povinného subjektu nebyly, proto zrušil napadené i prvostupňové správní rozhodnutí a povinnému subjektu nařídil informace poskytnout, neboť tyto důvody nejsou ani v době rozhodování soudu (ust. § 16 odst. 4 zákona o informacích). Vzhledem k povaze nařízené povinnosti, která si zcela jistě vyžádá nutnost softwarové úpravy příslušného systému, soud stanovil ke splnění povinnosti lhůtu delší, aby splnění povinnosti bylo v reálných možnostech povinného subjektu.

[22] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalobce v tomto soudním řízení vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek, soud tak rozhodl o jejich náhradě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. ledna 2018

JUDr. Ladislav Hejtmánek v.r.
předseda senátu